

tuel Sag faae Oplysning i saa Henseende, Domstolene vilde ikke kunne gaae ind paa dette Spørgsmaal, de vilde — og her kommer jeg mærkeligt nok til at kunne gjentage en Ytring af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) — ikke kunne Andet end give den Paagjældende Ret i, at han efter den Maade, hvorpaa han er bleven affødiget, maatte faae Pension efter Pensionslovens § 1. Jeg bemærker i Forbigaaende, at denne meget vigtige Ytring af det ærede Medlem rigtignok stod i fuldstændig Modstrid med, hvad han i Begyndelsen af sit Foredrag forøvrigt udtalte om, at man ikke burde gaae til Domstolene ved denne Leilighed, fordi „Spørene afftrække“, ibet Domstolene havde afgjort Spørgsmaal vedkommende Pensionsloven paa en formeentlig urigtig Maade. Men i hiin Ytring har han fuldstændig Ret. Domstolene vilde, da det er givet, at den Paagjældende nu engang er „affødiget af Kongen formedelst Alder eller Evagelighed eller anden ham utilregnelig Årsag“ efter § 1, ikke kunne nægte ham Pension efter denne Paragraph, uden derved at inblade sig paa en Kritik over en utvivlsom Regjeringshandling, hvortil Domstolene vilde være uberettigede; de vilde ikke kunne gjøre dette, uden at gjøre sig skyldige i, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) for nylig kaldte et Indgreb i Regjeringens Myndighed. Noget ganske Andet er det, hvis der var Spørgsmaal om, hvorvidt § 6 skulde være anvendelig eller ikke. Der kan jeg forstaae, at der kan være deelte Meninger om, hvorledes Domstolene vilde stille sig; men her, hvor det fra Regjeringens Side gjøres gjældende, at den Paagjældende har faaet og skulde have Afsted efter § 1, seer jeg ikke, hvorledes Domstolene skulde kunne komme til at undersøge, om Vedkommende havde gjort sig skyldig i Misligheder, der burde have medført Affødigelse efter § 6. Domstolene vilde ikke saaledes kunne komme til paa en Maade at kjende Regjeringen og Folkethingsudvalgets Mindretal, eller Rigsdagen, imellem paa dette Punkt. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) sagde rigtignok, at man vilde kunne fremtvinge en anden Afgjørelse, i alt Fald en nærmere Undersøgelse, gjennem en Contrasag.

Det er altsaa, antager jeg, hans Mening, at Finantsministeriet, Regjeringen, der engang har bevirket den Paagjældendes Afsted efter § 1, skulde gaae i sig selv og under den Sag, som Kammerherre Bretton antoges at ville anlægge imod Finantsministeren, gjøre Contrasag gjældende, gaaende ud paa, at Kammerherre Bretton, skjøndt han var affødiget efter § 1, skulde betragtes som den, der havde forbrudt sin Pension, fordi det, efterat han var bleven affødiget, skulde være blevet oplyst, at han havde gjort sig skyldig i et Forhold, der, hvis det var kommet frem, medens han sad i Embedet, vilde have haft Embedets Forbrydelse til Følge; altsaa en Contrasag, støttet paa Pensionslovens § 7 Nr. 5. Nu vil jeg ganske henstille, hvorvidt det i og for sig vilde være naturligt at vente, at Regjeringen, Finantsministeriet, skulde fremkomme med et saadant Contrasøgsmaal; jeg vil kun tilføje, at et saadant Contrasøgsmaal vilde slet ikke kunne fremkomme under en saadan Sag, som der her er Spørgsmaal om vilde blive anlagt fra Kammerherre Brettons Side. Derfor man nemlig mener, at han skulde have gjort sig skyldig i et Forhold, i hvis Følge han kunde forbryde Embedet, maatte det naturlig være Gjenstand for en Justitsag, men hvad der er Gjenstand for en Justitsag, kan ikke saaledes komme frem som Contrasag under en privat Sag, anlagt af Bretton imod Regjeringen. Den Række af Betragtninger, som har ført Mindretallet til at stille sit Forslag, kan altsaa ikke holde Stik. — Jeg sagde for et Dieblis siden, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) havde fremsført forskjellig Ting, som ikke syntes at staae i god Overensstemmelse indbyrdes; jeg skal ikke gaae nærmere ind herpaa, men skal kun berøre et Punkt, som det forekommer mig ikke burde gaae ganske upaataalt hen. Hvis jeg opfattede ham rigtigt, var det for ham en Bevæggrund mere til ikke at stemme for Mindretallets Forslag og derved foranledige, at Sag muligen reistes fra Kammerherre Brettons Side, at det havde viist sig, hvorledes Domstolene, navnlig fornylig, som han sagde, Høiesteret, havde vedkjendt sig den Regel, at man ikke kunde dømme en Mand, undtagen hans ouden forbryderiske Hensigt maatte anses at være